

Шевченко Любов Василівна, старший викладач
кафедри адміністративного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук;

Пахольченко Дар'я Олександрівна,
студентка Національної академії внутрішніх справ

ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЕФЕКТИВНОСТІ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ПВДЕННІЙ КОРЕЇ ТА УКРАЇНІ

У розвинених країнах осіб, які викривають суспільно важливу інформацію, називають викривачами інформації (від англійського слова whistleblower), інформаторами. В Україні суспільне ставлення до викривачів корупції переважно є негативним, а культура викривання корупційних дій лише зароджується. Проте важливо розуміти, що викривач - це не стукач або донощик. Викривач - це особа, яка добросовісно повідомляє про факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень. Викривачем може бути будь-яка особа, якій стало відомо про факти порушень антикорупційного законодавства.

Згідно зі ст. 53 Закону України «Про запобігання корупції», особа, яка надає допомогу в запобіганні та протидії корупції (викривач) - це особа, яка за наявності обґрунтованого переконання, що інформація є достовірною, повідомляє про порушення вимог цього Закону іншою особою [1].

Вказаним Законом встановлені вимоги, заборони та обмеження, порушення яких є правопорушенням, пов'язаним з корупцією. Зокрема, це обмеження щодо одержання подарунків, сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, обмеження спільної роботи близьких осіб, вимоги щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, щодо подання декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, щодо запобігання корупції в діяльності юридичної особи. За здійснення корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних з корупцією, передбачена кримінальна, адміністративна або дисциплінарна відповідальність.

Доцільно відзначити те, що ще 60 років тому Південна Корея була однією з найбідніших країн світу, якій довелося відбудовувати все з нуля. Країна пережила ряд трансформацій, внаслідок яких змогла стати однією з найуспішніших економік світу. Однак, корупція завжди була на заваді впровадження демократичних реформ. Корейці розробили спеціальний механізм по боротьбі проти корупції, який вважається ефективним і його активно наслідують.

За даними 2017 р. Міжнародної громадської організації по боротьбі з корупцією «Transparency International» Південна Корея займає 46 місце у світовому рейтингу із 175. До речі, Україна в тому ж списку посідає аж 144 позицію. Від коли складають рейтинг Індексу сприйняття корупції Республіка Корея стабільно тримається на позиціях від 40 до 50 [2].

Внаслідок масових демонстрацій в Південній Кореї із кінця 1980-х р. почалися трансформації політичної системи: прийняття нової конституції, проведення демократичних виборів, законодавчі зміни. Південна Корея намагалася комплексно реформувати країну відповідно до демократичних принципів Західного світу. Боротьба проти корупції була одним із найскладніших випробувань для корейського суспільства, оскільки його традиційній культурі характерна чітка бюрократична система і сильна централізація влади, що і стало основними причинами корумпованості всіх гілок влади на всіх рівнях. ^

Одним із перших кроків президента Кім Йон Сама в 1993 р. була антикорупційна кампанія, відповідно до якої всі військові й урядові особи повинні були оприлюднювати свої фінансові декларації. Крім того, двох попередніх президентів було заарештовано за корупційні махінації. Однак успішність кампанії була поверховою, яскравим прикладом цього стали корупційні скандали, пов'язані з податковими органами в трьох найбільших містах Республіки Кореї: Сеулі, Пусані й Тегу. Антикорупційні настрої суспільства підсилило падіння мосту Сонг-су в 1994 р., що призвело до загибелі 31 людини. Трагедія стала наслідком корупційних схем у бюрократичному середовищі. Ці події призвели до чергової хвилі викриття хабарництва і махінацій серед урядовців і у бізнес секторі. Як не парадоксально, але антикорупційна кампанія не зменшувала рівень хабарництва, через що корейцям довелося шукати інший спосіб розв'язання проблеми [2].

Як інструмент організації державної влади за допомогою систем локальних інформаційних мереж е-урядування під назвою «OPEN» запустили в 1999 р. Ця програма - система контролю за міською адміністрацією з боку кожного, хто звертається до неї із своєю заявою. В реальному часі можна дізнатися на якому етапі розгляду поданого звернення: коли воно було зареєстроване, хто конкретно займається цим питанням і коли можна чекати рішення. У випадку якщо питання не має позитивного розв'язку, то обов'язково буде надана відповідь, з яких саме причин. В середньому Вебсайт «OPEN» щодня отримує понад 2500 звернень від громадян. Програма

економить час, є зручною у використанні і що найголовніше - система онлайн-контролю запобігає корупції, бо не передбачає особистих контактів з чиновникам, а заодно і можливості передачі хабара, що могло б вплинути на розгляд справи.

У програмі відкрито розглядаються ті сфери життєдіяльності, в яких найбільш поширена корупційна практика, а саме: питання будівництва й житлового господарства; забудови; навколишнього середовища; транспорту; промисловості і економіки; міського планування; соціального забезпечення; адміністрування й пожежної служби. Кожен із цих напрямів роботи включає певний набір проектів. Скажімо, «Будівництво та житло» поділяється на: проекти житлового будівництва; дозвіл на будівництво та контроль; проекти реконструкції будівель; проекти поліпшення екології мікрорайону; затвердження архітекторів; дозвіл на розміщення вуличної реклами [2].

Програма «OPEN» стала сенсацією в боротьбі проти корупції, багато країн світу перейняли корейський досвід, запустивши в себе схожі проекти.

Ще однією з головних причин корумпованості державних структур була слабка законодавча база й відсутність спеціального контролюючого антикорупційного органу. Поштовхом до нової антикорупційної політики стала Азійська фінансова криза 1997 р., яка похитнула вразливу до зовнішніх шоків корейську економіку і змусила уряд звернутися до Міжнародного Валютного Фонду (МВФ) за допомогою в наданні позик. Великі корейські конгломерати - чеболі і банки збанкрутували. Довелося швидко рятувати економіку. Корейське суспільство вразило світ своєю згуртованістю й готовністю докластися до порятунку країни персонально. Яскравим прикладом цього була загальнонаціональна громадська компанія «Collect Gold for the Love of Korea». В рамках цієї акції було зібрано золота на суму 20 мільярдів доларів. Впродовж кількох годин кампанії корейці масово віддавали улюблені прикраси: обручки, золоті медалі, трофеї. Тому на фоні всіх цих подій корейське суспільство і західні партнери, які надали Республіці Кореї значну фінансову допомогу вимагали контролю діяльності держструктур. Була проведена широка програма реформ по реструктуризації фінансового, корпоративного і державного секторів [2].

Суспільство вимагало створення ефективного спеціального органу, який би займався виключно питанням корупції й плануванням стратегії боротьби з нею. В 2001 році парламентом був прийнятий Закон «Про боротьбу проти корупції», яким передбачалося створення Корейської Незалежної Комісії по боротьбі з корупцією, котра розпочала свою роботу із 2002 року. Однак, аби громадяни не зловживали правом звинувачення в корупції, Законом передбачена кримінальна відповідальність за неправдиве звинувачення терміном на 10 років позбавлення волі або штраф до 40 тисяч доларів.

Успіх корейців у боротьбі з корупцією, крім іншого, полягає у конфіденційності й захисті інформаторів. Крім того, мотивуючим фактором для викривачів корупції є винагорода, яку вони обов'язково отримують у випадку, якщо факт корупції підтверджується. Жоден слідчий орган не має права відкривати особистість людини, яка повідомила про факт корупції без її згоди і в подальшому вживаються додаткові заходи по збереженні конфіденційності. У випадку, якщо інформатора відкриють, то Комісія проситиме найближчу поліцейську дільницю забезпечити його фізичний захист та вимагатиме розслідування за фактом розповсюдження інформації. Розповсюдження конфіденційної інформації в Республіці Корея суворо карається законом.

Отже, Україна опинилася в схожій ситуації, як колись Південна Корея: має давню корупційну історію, централізовану владу і бюрократію. Проте, на відміну від Республіки Корея, механізми, які б мали зменшити корумпованість влади, вводяться вкрай повільно, а ті які й проводяться є малоефективними та не результативними.

Список використаних джерел

1. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII // Відомості Верховної Ради. - 2014. - № 49. - Ст. 2056.
2. Міжнародної громадської організації по боротьбі з корупцією «Transparency International». URL: <https://www.transparency.org>.